

Lo Teatro Regional

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona

Núm. 300-Barcelona, 6 Novembre de 1897-15 cèntims

Lo Renaixement del Teatre Català (alegoria per S. Junyeri.)

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
 En Barcelona. 2 ptas. trimestre
 Fóra ciutat. 2 » »
Los suscriptores del interior reciben las obras del folletí encuadradas

FUNDADORS
Joan Bru Sanchlement
Joseph Ximeno Planas
 Director-Propietari
F. Dalmases Gil

Redacció y Administració
 Ronda de S. Pere, 19 y 21, 1.ª 1.^a
 (Bussó a 1.ª escala)

40 planas
de folletí

Núm. 300

40 planas
de folletí

LO TEATRO REGIONAL

99 OBRAS PUBLICADAS

Plas.	Plas.	Plas.
L' Agulla, drama, en tres actes. 2	Una dona y un Déu, comedia, 1 a 1	Las erradas del papá, s. 4 acte. 0'50
Sortint del ou, diàlech. 0'25	Si, senyors, monòlech. 0'50	La copa del dolor, drama, 3 a. . . . 2
Clarís, drama, en 3 actes. 2	Lucrezia Borgia, joguina, 1 acte. 1	Dispens hi ha principal, c. 1 a. . . . 1
Lo Teatro per dins, c. 2 actes. . . . 1'50	Lo Diner, comedia, 3 actes. 2	La vida al encant, comedia, 1 a. . . . 1
Sant Jordi mata l' aranya, c. 1 a. . . . 1	Lo marit de la difunta, j. 4 acte. 1	Lo diari d' en Brusi, joguina, 1 a 0'50
La dona y la baylerina, c. 1 a. 1	L' ocasió fa l' lladre, prov. 4 acte 1	La marca de foch, drama, 3 a. . . . 2
Pintura fi de sigle, 1 acte. 1	Mestre Jan, drama, 3 actes. 2	L' home del' orga, monòlech. . . . 0'50
Un altra sogra, comedia, 1 acte. . . . 1	Lo somni de la Ignocencia, s. 1 a 1	Clarís, drama, 3 actes. 2
Las joyas de la Roser, d. 3 a. 2	Home al' aygua, comedia, 1 acte. 0'50	L' home dels nassos, h. 1 acte. . . . 1
Tot per las donas, 1 acte. 1	Lo ret de la Sila, comedia, 1 acte 1	Tocats de l' ala, comedia 1 acte. . . 1
L' Escalau del vicí, monòlech. . . . 0'50	Las tres alegrias, comedia, 4 acte 1	Lo cèlebre Maneja, sarsuela, 1 a. . . 1
La feina d' en Jafá, c. 1 acte. 1	Dormí, sarsuela, 1 acte. 0'50	Un Sarauista, monòlech. 0'50
Los Aucellets, comedia, 3 actes. . . . 2	Setze jutges. sarsuela, 1 acte. 1	Riallas y plorallas, comedia, 3 a. . . 2
La Mosca al nas, comedia, 1 acte. . . 1	A la lluna de Valencia, c. 2 actes 1'50	Las ammetillas d' Arenys, c. 4 a. . . 1
La firma d' en Rovellat, c. 1 acte . . 1	Als peus de vosté, joguina, 1 acte 1	Vida y Mort, episodi, 1 acte. 1
La Tornaboda, comedia, 1 acte. . . . 1	La herencia del oncle Pau, c. 4 a 2	Faixa ó Caixa, comedia, 1 acte. . . . 1
Xerrairell, monòlech. 0'50	Los tres toms, quadro costums, 1 1	L' Anticuari del Putxet, c. 1 a. . . . 1
Lo quarto dels mals endressos, 1 1	De teuladas en amunt, s. 1 acte. 0'50	L' auca del fadri barber, c. 3 a. . . . 2
Qui oli remena. juguet, 1 acte. 1	La mort de Anital, tragedia, 1 a. . . 1	Campi qui pugí, joguina, 4 acte. . . . 1
La Flor de la Montanya, d. 3 a. . . . 2	La festa del adroguer, s. 1 acte. 1	Lo quant del degollat. 0'50
Tres personas, juguet, 1 acte. 0'50	Un embolich de cordas, c. 2 a. . . . 1'50	La capseta del petons, com. 4 a. . . . 1
Tot per ellal, comedia, 1 acte. . . . 1	Lo timbal del Bruch, drama, 4 a. . . 2	Una mosca vironera, c. 1 acte. . . . 1
Per contradicció, comedia, 1 a. . . . 0'50	Lo Mestre Minyons, q. 1 acte. . . . 1	Riera baixa, parodia, 1 acte. 1
La mort de Nerón, tragedia, 1 a 0'50	Entrar per la finestra, c. 1 acte. . . 0'50	¡13!, comedia, 4 acte. 1
Un músich de Regiment, s. 1 a. 1	Matrimonis á Monserrat, s. 2 a. . . . 1'50	Lo pare de la criatura, c. 1 a. 1
La Dama de Reus, drama, 3 a. 2	La llupia, joguina, 1 acte. 0'50	Lo Rabadà, drama, 3 actes. 2
Un Rey de pega, monòlech lirich, 0'50	Una poma per la sed, j. 4 acte. . . . 1	Lo Virolet de Sant Guim, c. 1 a. . . . 1
Dos companys mal avinguts, 1 a. . . . 1	D' estudi, monòlech. 0'25	Lo meu criat, j. c. 4 a. 1
La pescateria, sainete, 1 acte. 1	Lo gech d' en Migranya, s. 1 a. . . . 0'50	La Fals, drama, 3 actes. 2
La Casamentera, joguina, 1 acte. . . . 1	Los Encants de Sant Antoni, s. 4 1	Un cop de cap, comedia, 1 a. 1
Las esposallas de la mort, t. 3 a. . . . 1	Verdalet pare y fill, s. 2 actes. . . . 1'50	La Lola, sarsuela, 1 acte. 1
Los gelos de la Coloma, p. 1 a. 1	Lo gra de mesch, drama, 4 actes. . . 2	Banyes de mar, sarsuela, 1 acte. . . 1
Un bateig á cops de puny, c. 1 a 1	A pel y á repel, juguet, 1 acte. . . . 1	Lo Remey Universal, c. 1 acte. . . . 1

OBRAS CATALANAS

SENSE DAMA

QUE 'S VENEN EN L' ADMINISTRACIÓ DE « LO TEATRO REGIONAL »

Lo Quarto dels mals endressos. 1 Ptas.	Lo llibertador de Suissa. 1 Ptas.
Un don Juan Tenorio á trossos. 0'25 »	Dos fills. 2 »
Cor de Roca. 1 »	A toch d' esquella. 1 »
¡Embolichs! 1 »	Sebas al cap. 1 »
¡Capsulas Mausser sarsuela! 3 »	Los grills de las sebas. 1 »

OBRAS DE DON JOSEPH FELIU Y CODINA

que 's venen en l' Administració de «Lo Teatro Regional»

Lo Gra de mesch (drama 3 actes) 2 Ptas.	La Dida (novela) 2 tomos. 1 Ptas.
Lo mestre de minyons (comedia 1 acte) 1 »	Vers y prosa (artícles y poesías) 0'25 »
Lo Rabadà (drama 3 actes) 2 »	

Per caracterisarse los
llapis

FORTON

són los millors

Preu: 3 pesetas

Aquet número conté suplement

Onzé folletí del drama de D. Víctor Balaguer

DON JOAN DE SERRALLONGA

Quint del drama de Don Joseph Nogué

DELIRI DE GRANDESAS

Sisé de la aplaudida comedia

La Parentela

Primer de la obra número 100 de Lo Teatro REGIONAL per **Joseph Feliu y Codina,**

DEL OU AL SOU...

Últim folletí de

VERS Y PROSA

per Joseph Feliu y Codina.

GALERIA D'ACTORS CATALANS

ISCLE SOLER

en

“Tal hi va qui no s' ho creu.”

S. Junyent

Avant, sempre avant

També 'l meu present te duda
 al sé al número *trescents*,
 no 't mostris jamay poruch
 pots contarte entre 'ls valents
 si vals com aquells del Bruch.

Será ta vida immortal,
 ton nom així ho representa,
 ponderarla ja no cal
 la te brillant y potenta,
 LO TEATRO REGIONAL.

JOSEPH XIMENO PLANAS.

Crónica

SALÓ PARÈS.—LA ESCOLA CATALANA.
BONAS NOTICIAS.

L' altre senmana la testera del Saló Parès estava ocupada per alguns quadros dels Srs. Balasch, Sans, Castaño y Ferreras.

El senyor Balasch exposava un interior de taller, un retrato del senyor Puig y Saladrigas y *Las primeras joyas*, quadro mencionat en la última exposició de Madrid. Inútil es dir que el mes notable de las tres era *Las primeras joyas*. L' assumpto no pot esser més senzill; un pageset enamorat que penja un ramellet de cireras á las orellas de sa estimada, que assentada demunt de l' erba 'l deixa fer alegroia y satisfeta.

La escena passa en plena naturalesa. El pahisatje que serveix de fondo á las figuras, está impregnat de veritat y de vida, la perspectiva es hermosa, el cel ple d' ayre, y las figuras dibuixadas y coloridas ab molta sobrietat. Es una obra hermosa.

També es bonich el retrato del senyor Puig y Saladrigas, si bé pe 'l nostre gust es massa abocetat, y l' *Interior de taller*, es una nota felissa de la vida del art, un moment de descans que l' artista l' aprofita fent un quadro de lo que l' enrotlla.

El senyor Berenguer exposava una terrassa, un pahisatje, una marina y un carrer. Quadros tots ells de pocas dimensions, executats ab acert, mes en els quals el colorit era inferior al dibuix, y l' assumpto á la composició. Produhían, no obstant, bon efecte tal vegada per l' excés de llum, y las pujadas notas de color.

Unas flors de Ferreras, pintadas ab tant gust com sobrietat y un paravent modernista acabavan d' omplir la testera del Saló Parès.

Y ja que se m' ha escapat la paraula modernista, no puch deixar de dir alguna cosa del quadro de grossas dimensions que el Sr. Triadó ha exposat aqueixa senmana.

Un quadro fúnebre, misteriós y simbolista. Un paisatge rúfol, una fondalada inmensa, en quin fons já s' un poble atapat y fosch ab espurnetas de llum, perquè ja es cap al tart; y á primer terme Saturno, ó la Mort, ó el Temps, sentat

d' espatllas al espectador ab la dalla á la mà, mirant el poble, mitj embolcallat per la boirina, com dihent:—¡Ja vindrás á bordo á menjar galeta!

La figura ocupa la meytat del quadro, absorveix la atenció del que 'l contempla, y te á la esquerra el caliu d' un foch que deu haber servit per fer una costellada.

La tétrica figura seu demunt dels rostolls d' un camp regat; devant del poble 's veu l' iglesia, una iglesia vella, cendrosa y enrunada... Com se suposa tot el quadro respira tristó, la tonalitat es grisa, l' ambient humit, el poble s' aplanava al pés de la boira, els boscos llunyans cruixen, y tot aixó exposat el dia de Tots-Sans! ¡Tableau! Se vol res mes impresionista?

El Sr. Triadó es un dels pintors mes notables de la última fornada, bon dibuixant y bon colorista, no té necessitat de recorrer á aqueixos assumptos estravagants que suposan una violencia de sentiment y d' execució. El Sr. Triadó ni pel seu temperament, ni per la seva educació artística, ni pel seu bon gust, deu relliscar per la pendent que demostra que ha comensat á devallar el quadro de que parlo. El Sr. Triadó deu esser pintor realista, perquè al igual que el Sr. Balasch, lo que ell sent es la veritat, la vida, el cel y l' ambient de nostra terra. La sinceritat te de ser la primera condició del artista ben equilibrat, y quant l' artista fa gala de no tenir sinceritat, no passa de ser un vulgar industrial, un mercader del ingeni.

*

Més d' una vegada hem defensat la utilitat de la ensenyansa catalana en las escoles d' instrucció primaria; es á dir la necessitat de que las primeras lletras sigan inculcadas als nens d' Espanya en la llengua de sa regió respectiva, donántli á conèixer de pas, l' idioma castellá per las indispensables relacions inter-regionals, y per las relacions ab l' estranger.

L' any 1885 se feren á Barcelona algunas tentativas per establir escoles catalanas, aquellas tentativas eran apoyadas pel Centre Catalá y el Centre Escolar, més á la realisació de tant bons propositos no pogué arribarsi. En el Congrés de Mestres d' Estudi celebrat en 1888, se torná á parlar del assumpto y fou declarada útil y necessaria l' ensenyansa de la llengua regional en cada regió. En la actualitat son molts els estudis en que se fá llegir el catalá y en alguns fins escriu-

re 'l; mes aixó es poca cosa, lo urgent, lo necessari era crear una escola catalana, que servís de model, y aqueixa está ja 's pot dir establerta, ab el titol de *Escola de San Jordi*. Ja 'n parlarém.

Molt nos plau que el regionalisme entri pe 'l camí de las utilitats presents, deixant á part les reivindicacions històricas. Cal fer patria y la patria 's fa des-pertanse en el cor, si pot ser en la en-fantesa no esperar á la joventut. El regionalisme creix y creix extraordinaria-ment. Aragó ha celebrat el seu primer congrés regionalista ab molt entusiasme, ha constituït una Junta permanent, encarregada de presentar al poder central

las justas aspiracions del poble aragonés. Tal vegada sens dirá que el Regionalisme d' Aragó es material, mentres que el de Catalunya es moral. Aixó no vol dir res, Catalunya té vida pròpia y Aragó no, y á nosaltres ens basta y sobra sapi-guer qu' es regionalisme.

També á l' Habana, si senyors, á l' Habana se publica un periódich regio-nalista escrit casi tot en catalá y fins á Madrit, se prepara la publicació d' un nou periódich regional que 's titulará *Madrit Catalá*.

No 'ls hi sembla que tot son bonas noticias?

A. LLIMONER.

LA CALUMNIA

A ma distinguida amiga donya Rosa Ribalta

Cau la pedra. ¿Qui l' ha empesa
á rompre 'l líquit cristall?...
Qualsevol. Ja está llensada;
¡no importa coneixe 'l bras!

Lo cert es que cau la pedra
y l' estanyol al tocar,
va formant cercles concèntrichs
á cada moment més grans,
que perseguintse, s' aixamplan
com si volguessin portar
las novas de la cayguda
pe 'ls àmbits tots, del estany...

¡Aixís es la vil calumnia!
Llensada per un malvat
va rodant per las concièncias
fentse cada colp més gran.
L' odi ja ha l' ensat la pedra...

(si pot sé amagant la má).
Las murmuracions ja creixen
com los cercles del estany;
de bombolletas d' escuma,
s' han tornat onas gegants,
que fan servir de joguina
com desarboladas naus
las reputacions més puras...
¡los noms més dignes y honrats!

¡Calumnia vil, més temible
que del assesi 'l punyall!
Ell cegat per la rancunia
no sospesa lo que fá;
tú la teva acció meditas
cautelosa y pas á pas,
com lo llop flayra sa presa,
sens donar la cara may.

De la tímida donzella,
gosas lo nom profanar;
del pobre vell es martiri;
y al home més fort abats.

¡Qué aborrible ets, oh calumnia,
ab ton seguit malhaurat,
d' injusticias y desprecis,
de murmuracions y danys!
¡Avans que serne las victimas
d' aqueix enemich cobart*
que s' amaga entre las ombras
de sos diabòlichs plans,
val més que s' obri la terra
que trepitxém los mortals
y en son fons nos engoleixi
per tota una eternitat!

DOLORS RIERA BATLLE.

LO NÚMERO 3000

DE «LO TEATRO REGIONAL»

¡Si senyors, lo número «tres mil»! Un hu y tres zeros;
no es equivocació, ni errada de impremta.

Es lo cas, que en lo pis de dalt de casa un servidor, hi tinch arrecorada una ullera de llarga vista que 's titula «Fantasia» aquesta ullera te un vidre que 'l nomeno «Hipotessis» [y per aixugar el vidre, gasto un drap que 'm deixa la senyora «Rahó». Donchs bé; l' altre dia vaig decidir, en obsequi als llegidors del número trescents de LO TEATRO REGIONAL posar en joch la ullera referida, y ¡pam! lo primer que 'm va apareixer davant del vidre fou lo número tres mil del mateix periódich ¡No dirán que la ullera no allargil!

Lo número tres mil de LO TEATRO REGIONAL surtirá lo 4 de Septiembre de 1949. ¡Ni un dia mes ni un dia menos!

Ja 'ls prometo jo que quedarán parats. ¡Allò sí que será un número selecte!

En primer lloch lo paper anirà abundantíssim. Los procediments de fabricació en aquellas épocas haurán progressat tant y 'ls transports serán tant baratos, que 'ls boscos verges de l' Africa central entrarán per una porta de 'ls molins papers, y surtirán per l' altra en resmas y mitxas resmas. Aixó, 'ns permetrá donar 64 planas de periódich, sense 'l folletí y sense tocar 'l preu. En quant á la composició, las componedoras automáticas treballant á rahó de deu mil lletras per hora y las màquines elèctriques tirant cent exemplars per minut abatirán en extrém la ma d' obra.

Nostre tiratge, será allavors de vuytanta mil exemplars. La rahó es senzilla; Valencia, Mallorca, Rosselló y Catalu-

nya, unidas constituirán la «República Catalana»; la llengua materna será oficial dintre la regió; tothom sabrá llegir y escriure; hi haurá cinch millons de cataláns; lo teatro de la terra tindrà subvencions de l' Estat y la expansió de la cultura junt ab l' amor al art dramàtic, innat en nostre poble, farán la vida de la publicació de-sahogada en extrém.

Lo text del periódich continuarà: 1er *La historia de la declamació catalana* ab una nutrida biografia de 'n Lleó Fontova. 2on Un capítol titulat *Los plagiaris del sigle XIX* allavors no hi haurá desterros, pero tampoch hi haurá plagis. 3er *Teatros de Catalunya*, Reportage de la inauguració del teatro «Sol» de Rudevitillas, allavors ciutat de trenta mil ánimas. 4rt *Estrenos*. Notas dels t5 verificats en distintas poblacions durant la semana. presas pe 'ls reporters ciclistas del periódich. 5nt *Folletins*. Tres obras senceras ab ilustracions de fototipia en colors. 6.e Noticias, versos, passatemps, curiositats, etc. etc. ocupant tot lo restant del periódich.

La part artística del mateix continuarà bellíssimas fototipias en colors de las mes culminants actualitats de la vuytada. Un carnet cinematográfic ab l' escena magna de «Joan II», tragedia estrenada en aquells dias, un fonógrama, ab lo mes xistós parlament de la comedia de moda, cal advertir que el fonógrafo será allavors un moble tan casulá y tant extés, com avuy 'ls calendaris de paret. Dugas probas radiográficas posant al descubert las células cerebrals del Guimerá d' aquell temps, en plena concepció de sa millor tragedia. Y finalment 's repartirà als subscriptors la partitura integra del éxit mes recient en lo teatro de l' «Opera Catalana» també subvencionat per la nació.

A n' això afegiré que 'ls nostres redactors tots escriurán ab la màquina més perfeccionada, lo que 'ls permetrá

una velocitat deu vegades més gran que la escriptura manual.

Lo repartó del periòdich s'efectuarà en bicicleta elèctrich y sense pujar pels pisos, puig desle 'l'carrer ab un *mòter neumàtic* dispararàn 'ls nostros dependents, los respectius paquets, fins als balcons y terrats.

No cal dir que las oficinas de LO TEATRO REGIONAL estaràn en aquell temps instaladas en casa propia, y en un de 'ls carrers més céntrich de la ciutat y lo més notable de ditas oficinas serà la biblioteca de las obras publicadas en folletí que s'elvaràn a la respectable cantitat de dugas mil, en aquella fetxa. Las primeras cent de la colecció, seràn allavors verdaers *incunables* y alcansaràn preus fabulosos.

Moltas altres cosetas, vaig poguer apreciar ab la meua ullera de llarga vista, però tant per tractarse de detalls petits, com per reservar una sorpresa als lectors, no vull esolorar del tot lo número tres mil del nostre periòdich.

Preferixo y ho desitjo també molt sincerament, que tots tinguin ocasió de veurel pe 'ls seu propis ulls. Al últim no 's tracta mes qu' d'allargar dugas mit setecentas setmanas, ¡diguem cinquanta dos anys! lo que al fin y al cabo, es una friolera al costat de las Piràmides d'Egipte.

¿Que tots serém calvos allavors?... Enhorabona. També hi faré n més barrila.

Aixís donch... ¡hasta 'l'nú nero tres mil, estimats lectors!

Qu' es con si diguèssim... ¡Hasta la vista!

MARIÁN ESCRIBI FORTUNY.

L' AMO DE CASA

L' amo de casa tot prenent xocolata y lleigint La Pro-piedad.—¿Es vosté lo qui desitja llogar lo ters pis de la meua casa?

Lo aspirant a llogater.—Si senyor.

L' amo de casa.—Ahl ahl (*Cridant.*) Muller, noys, veniu... 'l senyor es lo qui vol llogar lo ters pis. (*La familia rodeja y examina al desconegut ab un sentiment de viva curiositat en la que hi ha barrejada un poch de compasió.*) Bueno, ara que ja l' heu vist, aneu en que tenim de enrahonar tots dos. Tanqueu la porta.

Lo aspirant a llogater, espintat.—No voldria pas causar-li molestia... Si está ocupat, tornaré una altre ocasió.

L' amo de casa.—No senyor, no, mes val eixirne d' un cop. (*Mirantlo.*) La fatxa no es mala; 'ls ulls son bonichs y té la ven molt agradable...

Lo aspirant a llogater, sofocat y violent.—La minyona que me ha ensenyat lo pis me ha dit que vosté ne volia vint y dos duros cada mes...

L' amo de casa.—¡Esperis, home! esperis! No vaiji tant depressa. Encara no hi som a n' aixó. ¿Quants anys té vosté? ¿Com se diu?

Lo aspirant a llogater.—Me dich Narcís Campmany.

L' amo de casa.—¿Don Narcís de Campmany.

Lo aspirant a llogater.—Sense 'l de.

L' amo de casa.—Es llástima. Si 's queda ab lo pis se'rà menester que se 'l posi. En lo segon pis ja hi tinch un baró y aixó dona llustre a la casa.—Continuhi, senyor de Campmany.

Lo aspirant a llogater.—Tinch trenta anys y só solter.

L' amo de casa.—¡Buenol ja m' agrada aixó. Un solter, sobre tot si no es calavera, es molt millor que un casat, perque las criaturas gastan molt las rejolas y embrutan lo paper de las parets.—¿Y de qué fá vosté?

Lo aspirant a llogater.—Só advocat pero no ecserceixo; visch de renda.

L' amo de casa.—Perfectament. Es l' ofici millor per la tranquilidat de la escaleta.

Lo aspirant a llogater.—Tinch algún diner que jo mateix me 'l negocio.

L' amo de casa.—Mal fet; ja li faré coneixer un cunyat meu que es corredor, y ell lo hi empleará molt bé.

Lo aspirant a llogater.—Pero, home, si li dich que jo mateix...

L' amo de casa.—Fugi, home, fugi, estich segur que li confiará los seus interessos; además, que li tinch promés donarli tota la feyna que pugui de los meus llogaters.—¿Com anem de salut?

Lo aspirant a llogater.—Molt bé, gracias. Sento un poch de calor.

L' amo de casa.—No m' entén, vosté; me informo de si gasta bona salut. ¿Quin temperament té?

Lo aspirant a llogater.—Linfátich me sembla... si linfátich.

L' amo de casa.—Aviám, tréguis la levita.

Lo aspirant a llogater.—¿Qué diu ara?

L' amo de casa.—Sí, home, fassi 'l que li dich... aixó es de molta importancia per mi... ¡Q ié caramb!, no vull tenir gent malaltissa a casa meua. No hi ha res que desacrediti una finca com lo veurhi sovint lo cotxe dels morts parat a la porta... Vull gent ben conformada, que tinga lo pit ben alt... Vaja, tréguis la levita.

L' aspirant a llogater, indecis.—Home...

L' amo de casa.—Aixó mateix!... ara l' altre màniga. ¡Malol! 'm pensava qu' era més robust. Deu pesar molt poch, vosté!

Lo aspirant a llogater.—No li puch dir.

L' amo de casa.—Té 'l coll molt curt.

Lo aspirant a llogater.—Me sembla que no.

L' amo de casa.—¡Li dich que sil y aquestas venas... mala senyal... cuidado ab una feridura!

Lo aspirant a llogater.—¡Qué diu, home!

L' amo de casa.—Será precis que 's comprometi formalment a refrescarse las sanchs a cada cambi d' estació. Ja m' encargo de indicarli lo refrescant que més li convindrà.

Lo aspirant a llogater.—¿Puch oosarme la levita?

L' amo de casa.—Esperis, home. Vosté no fa prou ecsercici.

Lo aspirant a llogater.—Si senyor; després de esmorzar, vaig tots los dias a la punta del moll.

L' amo de casa.—No n' hi pas prou: de avuy en devant viatjara tres mesos cada any. Aixó dona importancia a la casa y fá reposar las escalas. Per la tardó tots los de la casa viatjém.

Lo aspirant a llogater.—¿Conqué, quedém en que som vint y dos duros cada mes...

L' amo de casa.—¡Cá, cá! no hi som encara a n' aixó, senyor de Campany.

Lo aspirant a llogater.—Me sembla...

L' amo de casa.—¡Que li sembl! Me fá riurer vosté, ¿qué 's pensa que 's lloga un pis com aquell que compra uns pantalons? Vaja, que aquets llogaters que avuy corren nos tractant ab una franquesa... ¿Perqué no 'm demana tot seguit las claus del pis? Ja vol tractar del preu y ni menos sab las condiciones del paper de arrendament.

Lo aspirant a llogater.—Desde ara m' hi avinch perque s'oposo que seràn enrahonadas.

L' amo de casa, trayentse un paper de la butxaca.—Escoltí:

«Article 1.er—Lo llogater y la seva familia se llevarán y 's ficarán al lit a las matexas horas que l' amo de la casa, perque com viuen a sobre d' ell no li fassin sufrir la molestia del soroll.

«Article 2.^{on}—Lo llogater tindrà obligació de sortir al balcó dos vegadas al dia fregantse las mans ab aire de satisfacció, per donar enveja a los que passin pel carrer y aumentar d' eixa manera l' importancia de la finca.

«Article 3.er—Si no sab de jugar a las damas, n' apen-drà per buixarhi a jugar ab l' amo en las vetillas que eix ho tinga per convenient.

«Article 4.^{art}—Lo preu del lloguer es de vint y dos duros cada mes' pagats per anyadas avansadas, y en cas de que al amo li pujin la contribució, deurá pagar lo llogater una pesseta de més per cada ral que li aumentin.»

Lo aspirant a llogater.—¿No hi ha res més?

L' amo de casa.—Encara puegan alguns articlets de menos importancia que ja li faré coneixer en son temps y lloch.

Lo aspirant a llogater.—No 'm sembla pas escasjerat tot aixó: crech que 'ms entendrém.

L' amo de casa.—¿Es poeta vosté?

Lo aspirant a llogater.—Si senyor; molt sovint m' entretinch a fer versos y bastants dels que hi fet son publicats

L' amo de casa, content.—¿Y mantenedor dels jochs florals?

Lo aspirant a llogater.—No senyor.

L' amo de casa.—¡Quina llástima! Será precis que fassi lo possible per serne. La meua senyora se mort de ganas de ocupar lo puesto de la Clemencia Isaura.

Lo aspirant a llogater.—Puch fer tots los posibles per lograrho.

L' amo de casa.—Aixó és ¡divinament!

Lo aspirant a llogater.—Conqué, quedém en que som vint y dos duros cada mes...

L' amo de casa.—¡Ahl dispensi, encara falta una pregunta.

Lo aspirant a llogater.—¿Quina?

